

CARTA DE L'ALCALDE

La nova plaça de Ricard Viñes

ANGEL ROS I DOMINGO
ALCALDE DE LLEIDA

Lleida ha guanyat, amb la remodelada plaça de Ricard Viñes, un nou espai de referència ciutadana. La Zona Alta de la ciutat atresora ja un nou espai continu de 7.000 metres quadrats destinats als vianants, obert a tothom, que, a més d'esdevenir un enclavament valuós per a la convivència ciutadana, és un magnífic esperó per al comerç de la zona. Amb la intervenció urbanística, que es feia necessària, Lleida guanya, a més d'un aparcament soterrat per a 466 vehicles, un espai ciutadà únic d'una bellesa singular que alhora homenatja el nostre geni de la música Ricard Viñes.

La nova plaça de Ricard Viñes crec que és un emblema d'una Lleida que progressa, que respecta i recorda el seu passat, però que mira amb optimisme i convenciment cap al seu futur. La nova plaça forma part d'aquesta ciutat que fem plegats cada dia i avança amb confiança i plena consciència de les seves moltes possibilitats. Des del respecte, el coneixement i l'estima pro-

funda als nostres símbols més arrelats amb la Seu Vella al capdavant, apostem pel sempre saludable diàleg entre tradició i modernitat i creem nous elements patrimonials, nous símbols, que expliquin la Lleida del present, aquesta Lleida entusiasta que mostra amb orgull la seva identitat i materialitza els anhels que du al cor. Em refereixo, evidentment, als nous re-

ferents arquitectònics que alhora aporten noves funcionalitats per a la ciutadania com són per exemple La Llotja, el Pont atirantat de Príncipe de Viana, la plaça de Blas Infante, la passarel·la dels Maristes, el Parc Científic i Tecnològic de Gardeny, el passeig del cobriment de les vies, ara la plaça de Ricard Viñes i aviat el nou Museu de la Ciència i el jardí botànic, l'Arboretum. Per tant, referents que no només aposten per l'estètica, sinó que aporten a la ciutat funcionalitats ben necessàries com les de ser espais de coneixement i cultura, de convivència ciutadana o ser noves artèries que oxigenen l'entramat urbà.

El prestigiós gabinet EMBT d'arquitectura amb Benedetta Tagliabue al capdavant va tenir la il·lusió d'aportar el seu talent a aquesta nova Lleida que ja es fa sentir arreu del país. Tagliabue va presentar el seu disseny i va guanyar el concurs que la Paeria amb l'ajut del Col·legi d'Arquitectes i un jurat especialitzat —entre els quals hi havia la presidenta del FAD, Bet Gali, o l'urbanista Manuel de Salas Morales— va convocar per emprendre la reforma d'un espai tan impor-

tant de la ciutat. Després de dos anys de treballs i de la sempre agraïda paciència dels veïns i comerciants de la zona, Lleida compta amb un nou i innovador espai de cultura, convivència i vida ciutadana que du el segell d'una de les més reputades i reconegudes arquitectes del món: la Benedetta Tagliabue. El talentós disseny del nou espai respon perfectament a les noves necessitats de la zona amb l'increment de la superfície destinada als vianants fins als 7.000 m², la creació d'espais diàfans per acollir les activitats culturals tradicionals tan arrelades a la plaça i per potenciar la vida a l'aire lliure que tan ens agrada fer. A més, tot plegat amb un cert toc d'homenatge a l'alegria i al joc amb les formes sinuoses de laberint.

Un altre dels guanys de la remodelació és una nova i millor mobilitat en un punt d'encreuament de vies tan importants com és Ricard Viñes. Segons conclouen els estudis de mobilitat encarregats per l'Ajuntament de Lleida des de l'entrada en funcionament de la nova rotonda de Ricard Viñes, a la zona, s'ha guanyat seguretat tant per als vianants com per als vehicles.

En aquest sentit, les dades diuen que el trànsit de la cruïlla de Balmes, Rovira Roure i Prat de la Riba s'ha reduït entre un 12% i un 13% en relació a l'anterior estudi de mobilitat fet l'any 2005. A més, l'entrada en funcionament del nou aparcament subterrani amb capacitat per a 466 vehicles, tan necessari per a la zona alta de la nostra ciutat, i la vianantització d'importants trams dels carrers del Bisbe Ruano i del Doctor Fleming estic segur que potenciaran la qualitat de vida dels veïns i l'activitat comercial. De fet, totes les experiències de vianantització demostren que és així.

Estic convençut que la plaça és un magnífic homenatge a un dels nostres prohoms, al compositor i pianista Ricard Viñes, la profunda transformació de tot l'espai urbà que la ciutat li té dedicat. I més enllà que la plaça el recorda amb un relleu d'ell assegut al piano o amb el dibuix a terra amb rajoles de diferent color de fins a quatre pianos de cua, és un tribut excel·lent que la plaça sigui més que mai un espai per a la convivència, la cultura, el comerç l'esbarjo, l'alegria i la vida.

COL·LABORACIÓ

Vergonya, monsenyors!

JOSEP M. PRIM I SERENTULLÍ

EL BISBE DE LLEIDA, Joan Piris, ha confessat públicament que rep d'Aragó amenaces, impropis, insults i que és objecte de linxament, a banda de dir que "les bastonades per al Museu de Lleida em causen sempre a mi". És greu que tot un successor dels apòstols agafi, presumptament, por i deserti de les seves obligacions. És tan greu que jo gosaria ressuscitar una de les institucions més originals de la nostra edat mitjana: les Constitucions de Pau i Treva, que garantien la immunitat de bisbes i altra gent del ram. És broma.

En canvi, és molt seriós el litigi esperpèntic en què aragonesos i vaticanistes fa una quinzena llarga d'anys que ens estant tocant el voraviu als catalans. Penso que el conflicte no es pot entendre sense fugar en el pou de la història que durant uns quants segles ens va fer compartir els sobirans (a Catalunya i a Aragó) pertanyents al llinatge del Casal de Barcelona perquè el rei d'Aragó Alfons el Bataller havia perdut l'esma a Fraga, la bella ciutat de la Franja de Ponent, i havia dictat un testament al·lucinant.

Amb el títol he volgut parodiari allò del "vergonya, cavallers!", exclamat, segons la llegenda, pel sobirà més conegut de Catalunya i Aragó, camí de València a l'adonar-se Jaume I de l'actitud de certs prohoms. De tota manera, em semblaria de mal gust recordar que el Conqueridor va fer tallar la llengua d'un bisbe perquè aquest havia xerrat més del compte, cosa que li va valer, a Jaume I, una excomunió papal que sols es va poder resoldre a l'empara de la catedral de Lleida, aleshores en construcció.

Què hauria fet Jaume I (pare del sobirà més gloriós del llinatge català, de Pere el Gran, el príncep que, malgrat la traïció dels seus també súbdits aragonesos, va derrotar brillantment les hosts franceses i papistes que havien envaït Catalunya), si alguns monsenyors de Roma i/o d'Aragó haguessin amenaçat, insultat, ofès, calumniat durant una dotzena d'anys els lleidatans com han fet i fan ara, presumptament, certs monsenyors del Vaticà i d'Aragó basant-se en "sentències" romanes que al nostre país fan riure, són paper mullat, resulten

patètiques, no tenen cap força legal?

La ignorància de la llei no eximeix del seu compliment. Els monsenyors vaticans i aragonesos, que es vanten de ser doctors en dret canònic, com poden ignorar que el Concordat del 1979 exclou l'*exequatur* que sí que hi era en el caducat franquista del 1953? Perquè el seu cor continua ancorat en el franquisme. Tampoc no s'han adonat de la sentència, absolutament contrària al xantatge que ens fan als lleidatans des del Vaticà i d'Aragó, dictada per un tribunal civil referent precisament a Vexequatur.

Monsenyor Joan Piris ens va donar una lliçó magistral als lleidatans (quan hauria estat molt més pedagògic que l'hagués donat als aragonesos, als vaticanistes i a ell mateix) en dir: "Aneu equivocats si penseu que el bisbat de Lleida és una sucursal de Roma perquè l'Església catòlica no té sucursals i cada diòcesi és sobirana i el sobirà és el seu bisbe." Té raó monsenyor Piris, i jo encara hi afegiria que ell (i no Ratzinger!) és el summe pontífex del bisbat de Lleida segons, si recordo bé, el dret canònic. Per desgràcia nostra, el bisbe Piris, el sobirà del bisbat sobirà de Lleida, ha anunciat (vergonya, monsenyor!) que deixa de ser sobirà perquè, presumptament,

ha agafat por dels insults, impropis, amenaces i linxaments que li vénen de ciutadans aragonesos, que li cauen (segons ha confessat ell mateix reiteradament i pública) d'Aragó. I del Vaticà? Que potser monsenyor Pius també té por de la Congregació per als Bisbes, on hi ha presumptament el prelat de l'Opus Dei Javier Echevarría (successor de sant Escrivà de Balaguer fill il·lustre de Barbastro) i també un miler més de socis de l'Opus Dei o del seu entorn? O potser el temor a Joan Piris li ve del "Tribunal Suprem" de la Signatura que va corroborar la feina (mal) feta per la Congregació per als Bisbes que va ser la primera que es va llançar-se al coll del Museu de Lleida per escanyar-lo?

El Vaticà sovint escull la part que linxa, crida, insulta, amenaça amb més contundència. És per això que se'n riu dels lleidatans perquè aquests solen respondre fent homenatges als bisbes. Estic esperant amb candeleteres a veure si, després de la "traïció" de l'exsobirà a la diòcesi lleidatana, l'inclit prelat Joan Piris serà rebut per les autoritats lleidatanes i aquestes li imposaran la "Medalla de la Sobirana Llotja" en presència del nunci del Vaticà que assegurarà que vol que els bisbes del Museu de Lleida pertanyin a "tota humanitat".

Nota bibliogràfica: "De manera totalment arbitrària, l'any 1993, per decret de Roma, es retallaven 111 parròquies de la diòcesi de Lleida, i totes es van renomenar a la diòcesi aragonesa de Barbastro. Per justificar-ho, s'al·legaren raons pastorals, raons mancades de tot fonament. El que es pretenia era simplement afavorir la diòcesi de Barbastro i mimar la pàtria d'un dels darrers i més controvertits sants (sant Josemaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei, nascut a Barbastro el 1902), per la rapidesa com pujà als altars. El més greu és que el fet no fou consultat i fins i tot fou protestat per moltes d'aquelles parròquies. Juntament amb les parròquies, els de Barbastro reclamaren també les obres d'art religioses procedents d'aquelles parròquies reunides (les obres d'art) i moltes d'elles comprades a partir de 1893 pel bisbe Meseguer (de Lleida, el creador del Museu), però el bisbe i poble de Lleida (els actuals) s'hi resisteixen per diverses raons: moltes peces foren comprades, fa més de cent anys que són a Lleida, quan es feren i tenien culte aquelles imatges o retaules eren del bisbat de Lleida i les lleis de museus, tant les de la Generalitat com les de la Unesco prohibeixen desmembrar els museus legalment constituïts.